

ואז באה האהבה

ליאת יצחקי חורשת את כל הארץ בניסיון להכניס מוזיקה פמיניסטית אל תוך המיינסטרים. כאם לחמישה ובעלת תואר שני במשפטים, היא יודעת שקל יותר ליוציא ריאליטי הלצית, אך בוטחה שהמוזיקה תנצח בסופו של דבר תמי פולק | צילום: רונן פרידה

שם: ליאת יצחקי
גיל: 37
השפעות: להקאו וואנדלוס
שנים בתחום: שש

הדרך אל כל הקהל קשה ואיטית. את האמת המפסיקה הזאת למדת ליאת יצחקי מדי יום על צמחה. היא אף מוקפדת שזה בכלל לא מפתיע לה, ושוריא חק רוצה שקולה יישמע גם אם זה קורה להם וגם אם בכל פעם נחשפים אליה חק עוד כמה אנשים. 'מפושט' עצמו יש משהו חק מוזיקלי, היא מסבירה. זה אולי נשמע קצת נדחיק אבל אני רוצה שצמיחה שלי תהיה תחילת המוקס שפותח מתאים לי להיות אזור הרוויקום המוטטים בספר חודש-חודשיים וא לא לגנוב מאניאר רמא לבורא עמיקתא. בסופו של דבר המוזיקה לא תצא מבלין וריטינג נגינת. המוזיקה הזו ארוך מותם וזרימה להיות מיישית. יש חקן טובים שיצאו והם מוקפדים ומקסימים. אבל אם לא תהיה להם אוויה בקרקע, זה מגלל באווריי. בכל זאת, את חרושת את הארץ בתפוחים, את עינין לא מושג מוכרת. לעומת זאת, ומודת יוציאת ריאליטי כמו נייט, שידר מימן

המוזיקה. כשאת מניעה לאולפנים וכשאת מפתחת דריה, את מרגישה את זה. משהו בשיירה העכשווית פחות מדבר לחלק הכי חשוב באולפניים. 'לנשים'. חשוב לה לשנות את השיחה הזו. בשרי אורי מן המורה, הפותח את האלבוים. למעשה, יצחקי שרה עם קריצה את הבלדה לאשה המודרנית. בפחות מארבע רקות היא מסמלת את חייתן של האמהות המגשלות ששפתה וולריים לצד קריירה טובענית, או ספי שהיא מנארת ואת 'הבאגלנג' האינוסופ, שמרכיב מלודיות אשה ואם בישראל.

'דחיי' מתאר את המציאות שלנו בספר 'ביאסתי' וזו למדות שהביר קיבל את קולנו' בדיעת אפק תחילת לחם הנשים את 'בעצב חלרי' בניס', אלא שבמאה ה-21 קיבלנו הנשים את שתי הקולות. אך זה קרה ששע כל המפגינים והטכנולוגיה המדררטה עשנו זאת לעצמנו. שנסוף אנו אחוזות בחולק' 'כי רצינו הכול, אבל אולי 'הצלבנו מהמשמעת.

'רצינו, אהנו עינין רוצות ומגיע לנו הכול. הנשים חיוס מרהיבות, יש בני יכולות וריטואוזיות לעשות דברים כבתי. לראות שיש שירן לא נותה. זה משהו שיראי להעריצה. אולם עם העשילטה, מניעה לנו גם קצת מנוחה.' את מפיניסטיסית

'נכון לומר שכן, אני רואה את הנשים ככוח חוק, אבל אני מפיניסטיסית דריקאליית. אני לא רוצה שנהיה מה שאהנו אל. האמת שלה, את המוקס שלה ואת האוור שבכל אופי.

סיפורי אימה בלילת ליאת יצחקי (37) בלדה ונדלה בבית שאן וזו שכונה מבוגר הוטוב של המילריו' ויצק יעקב בנפטיה ואם מורה לחינוך מיוחה. פעולו ארעה ממרוקו המוזיקה לדבריה הייתה חמיר חלק מחייה. 'מגיל מאוד צעיר אני מנגנת בפסנתר שהיה ומחזרתי לטקסטים. בכל יום

הלודת קיבלתי עוד כרך מספרים אילף זמר ועוד ומי' ובכיתה ר' הבאי לא את שירי רחל. הייתי קוראת את הטקסטים, סמה על המסמטר והלודנית'. לצד המוזיקה הקלאסית, היא נחשפה לעולם המיוס והשרדה האנדלוסית. 'כתיב לא ידעה כמעט עברית ומכיוון שאבי קלטני את השפה הערבית, ישנתי איתה. היא הייתה מספרת לי לפני השינה סיפורי אימה ושעם הפסתי אומץ ובקישתי מנגנה להפסיק עם הסיפורים ולעבור לשירים. היא שרה לי וכן התחברתי למוזיקה הערבית. בשבת היינו שרים בבית חקן פוטים ובאלפנה שירים מסדריים. זו והטשלה המוזיקלית שלי'.

לחיות אהבה ואם בישראל זה כדאי עם חלוצים חלוצים על יחסי

מהרצה שהחלה לשייר, את המנגינה שלה אי אפטר היה הפסיק. המוזיקה זו המוחת שלי היצירה והחיבור הקולנו' לחבר' רבי מנגידר אותי יותר מהכול. רבי נתמן אומר 'חיוס בו נולדת, זה חיוס בו הקבתי חוליים שהחילם לא יכול להתקיים בלעדיך', ואני אומרת שכל באי לא לעולם

בעלי עבר עם עצמו תהליך יום אחד אמר 'שבתי על זה הרבה והפיל עליי את הפצצה שהוא יוצא בשאלה. הייתי בשוק, לא הבנתי מאיפה זה בא'

למטרות מסוימת. הקראי לוח ייעוד, שלחות, מסירה אל האני שלה. אם צריך לוקק את מה שאני זה וזה. והכל זאת, המריצה לחודעה הצביונית בויסטה מלובאו, 'יכמו' הנארילה, לראש לאט', היא אומרת בחיוך. עד שבנילו 27 בבחרתי לצאת לטיבט הופיעה עם התומרות האנדלוסית. 'זו מבחינתי הייתה התחלתה. עינין לא נצחתי בקריירת סולה. אבל הייתי בפרגום עם תומרות של 50 נגנים. בפרויקט גדול שכלל גם את אורי כבאי ועקל איוולא, הבאנו את המוזיקה האותנטית. עם הפיוסים והחילם הותים לבתי הספר ולנגנים. בתום

לנו לא קשה, אלא להיחבר אל עצמנו

הפרויקט הריגשי לי נכון לעשות את המעבר הזה. בנוסף, שנתיים לאחר מכן הראל מיואל לקח וביצע את השיר 'אין לי דבר', שכתבתי על נד צורא חירי נשחרה בסבצע 'חוסת מכן כשכאב תחליץ את מפקדו הפצוע. זה היה היתן בו נראה היה לי נכון להציאת את השירים שער או כתבתי למעירה.

את מופיעה חיוס כפי קחל מעריב. זה חמיר היה כדן 'לא. כשיצאתי מהאולפנה והופעתי רק בעירי נשים. כענגנמתי לתומרות עברתי שלב בנייט בו שרתי בפני ילדים, נועד מוריום, ואחר כך תחלתי להופיע בפני כולם. חשוב לי באווח מוריום אני מופיעה. כשאת דתייה לא אופיע בכל מקום'.

זה מסתדר מבחינה הלוחית: 'אני לא נכנסת למוקס הזה. יש חימה, אבל על כל אחד כזה ישנו גם אחרים יש הרבה דעות ואת כולל המצא את רכבה. הרךך הסלולה חלקה וקל ללכת בה, אבל בחוירי קצת קוצנית ועלי ללכלל אותה לפעמים גם בחוירי סוקבקים מגעילים הרבה והפיל עליי את הפצצה. הייתי בשיוק, לא הבנתי מאיפה זה בא'.

'קל ללכת בדרך הסלולה, אבל בחוירי קוצנית ועליי לסלול אותה לפעמים גם בחוירי סוקבקים מגעילים כמו שהיא בטח בכלל לא דתייה'. זה בסדר, זה חלק מהעינין'

שיכול להתחבר לתומרים שלה. חמוסה בפניי'. למי חייית רוצת לכתוב שיר? 'למירי מסיקה וחה אלברטייין, חן מרהיבות'.

היא מתגוררת ביישוב בית חורון, נשואה לנדי יצחקי, מבגיל חברת הביטוח 'שרמה' וכאמור היא אם לאורו (51 חודשי, מיכאל 14), אביעד (10), איילה 7) וחצי ואריאל 2) וחצי, לפני מספר שנים, יצא בעלה בשאלה. 'הוא קצר עם עצמו את החלוקי של ההחלטת יום אחד אמר 'שבתי על זה

הרבה והפיל עליי את הפצצה. הייתי בשיוק, לא הבנתי מאיפה זה בא'. זה בוודאי רגש ועוועו תלא המשתפת, אני מפיניסטיסית הלאה 'איתנו גייסם ביישוב מעורב של חילונים ודתיים ויש קבלה מרהיבות. אבל בזמנו הירשתי שזו טוב של עצירה. זו הייתה תקופה שבה חיוס צייכיים להבין איך מתמודדים ואך מתחילים לנשה. חיוס אני אומרת בחיוך שהתגלתי בין נגנים לנשים גדולים הרבה יותר מהתבולרים בין הדתיים לחילונים. הנישור צריך להיות מתוך הבנה וגינה ולברא האחר לקראת השני. הבית שלנו על קל מרוכבותו, מנהגל בבית דתי. הילדים מוריום במסורות הדתים, יש ארוחות משפתחות. בית נכנס, קבלת שבת וכל הנבזות. 'חו' עם זאת, ילדינו מודיעים לפעמים הדתיים בינינו וזה גם מילרד אותם סוג של סייעור בסובלנות'. ■